

Bij ons thuis

Bij ons thuis gaat alles in de vijfde versnelling. Iedereen praat snel, denkt snel, beweegt snel. Tot voor kort stond ik er nooit bij stil dat het er in andere gezinnen anders aan toe ging.

Wij doen over het avondeten gemiddeld zes minuten en twintig seconden. Gedurende het eten staan de kinderen gemiddeld 13 keer van tafel op. Om te plassen, om een vaatdoekje te pakken omdat er weer een glas om is gegaan, of om een kledingstuk aan- of uit te doen. Ik ben er zo aan gewend, dat ik het nauwelijks merk. Geen enkel kind kan lang aan tafel zitten, toch?

Al tien jaar lang (sinds mijn dochter kan kruipen) is mijn huis vrij van vazen, beeldjes, fotolijstjes of andere decoratieve snuisterijen. Zoals in ieder huis waar kinderen wonen, lijkt me. Mijn vriezer ligt vol met cold packs en ik koop maandelijks nieuwe pleisters – bij ons thuis raakt er namelijk bijna dagelijks iemand geblesseerd of gewond. Logisch, als je ziet met hoeveel vaart mijn kinderen door de straten fietsen, stappen, skateboarden of skeeleren. Als er zoiets bestond als een motorisch IQ, dan scoorden mijn kinderen zonder twijfel boven de 160. Het meest blinken zij uit in de disciplines ‘Op het dak van de gymzaal klimmen’, ‘Aan lantaarnpalen hangen’, ‘Slootje springen’ en ‘Achterwaarts trapeuningglijden’.

En nu beweert de kinderpsychiater dat mijn kinderen ADHD hebben. En voor het eerst vergelijk ik ons gezin met andere gezinnen, gezinnen die ik altijd zo sloom, burgerlijk en saai vond.

Kijkend door de ADHD-bril erger ik me er ineens aan dat ik vaak niet tot mijn kinderen door dring, hoe hard ik hun naam ook roep. Voorheen dacht ik dat ze gewoon helemaal op gingen in hun gedachten, spel of boek. Nu denk ik: ‘aandachtsproblemen’. Plotseling stoort het me dat we nog altijd niet in een restaurant kunnen zitten zonder dat er glazen sneuvelen of er Fanta over het bord friet gaat. En dat terwijl ze al negen en tien jaar oud zijn. Voorheen bestelde ik gewoon eten thuis. Nu denk ik: ‘impulsiviteit’. De wasmachine bij ons thuis draait overuren. De kinderen moeten zich altijd halverwege de dag omkleden, omdat ze in de sloot zijn gevallen, of in een bord spaghetti Bolognese. Voorheen was ik gewoon blij dat er wasmachines bestaan. Nu denk ik: ‘hyperactiviteit’.

Diagnose is Grieks en betekent ‘kennis’, maar ook ‘oordeel’. Sinds de diagnose vind ik het moeilijk om lachend mijn schouders op te halen en te zeggen: ‘Ach, zo gaat dat nu eenmaal bij ons thuis.’

Catharsis